

ABSALOMIN KAPINA

1. Kertomuksen taustatietoja

Tämä kertomus on pitkä ja monivaiheinen. On hyvä, että opettaja tuntee kaikki vaiheet, mutta lapsille pitää kertoa se, minkä he ikänsä ja käsityskykynsä puolesta pystyvät käsittämään. Tämä teksti on lyhennetty.

a) Kertomuksen tapahtumapaikka

Ensin tapahtumat sijoittuvat Jerusalemiin, mutta lopullinen taistelu, jossa Absalom sai surmansa, käytiin Efraimin metsässä Jordanin itäpuolella.

b) Ajallinen yhteys muihin kertomuksiin

Absalomnin kapina tapahtui n. vuonna 978 eKr.

c) Kertomuksessa esiintyvät henkilöt

Absalom, Daavidin poika. Hänen äitinsä oli Maaka, Gesurin kuninkaan Talmain, tytär. "Koko Israelissa ei ollut yhtään niin kaunista miestä kuin Absalom, eikä ketään niin ylistettyä: kantapäätä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virhettä. Kun hän ajatti hiuksensa - aina vuoden kuluttua hän ajatti ne, sillä ne tulivat hänelle niin raskaiksi, että hänen täytyi ne ajattaa - niin painoivat hänen hiuksensa kaksisataa sekeliä kuninkaan painoa. 2 Sam. 14:25–26. (Sekeli oli 16 grammaa, siis Absalomin hiusten paino oli 3,2 kg.) Tuo Absalomin pitkä tukka koitui hänen kohtalokseen.

Absalomilla oli kolme poikaa, mutta ne kuolivat kaikki. Niinpä Absalom oli eläessään hankkinut ja pystyttänyt itsellensä patsaan, joka on Kuninkaanlaaksossa; sillä hän sanoi: "Minulla ei ole poikaa, joka säilyttäisi minun nimeni muiston." Patsaan hän oli kutsunut nimensä mukaan, ja sen nimi on vielä tänäkin päivänä Absalomin muistomerkki. 2 Sam. 18:18.

Jooab, Daavidin sotapäällikkö, joka ensin auttoi solmimaan sovinnon Daavidin ja Absalomin kesken, mutta joka lopulta tappoi Absalomin Daavidin käskystä huolimatta.

d) Vieraat termit

- Keritsiäiset oli tapahtuma, kun lampaitten villat kerittiin eli leikattiin.
- Pasuuna oli pässin tai härän sarvesta tehty torvi.
- Kiviroukkio oli kivikasa.

2. Itse kertomus Raamatusta

Absalomilla oli kaunis sisar, Taamar (Daavidin tytär). Daavidin vanhin poika, Amnon, (Absalomin velipuoli), rakastui Taamariin ja teki hänelle väkivaltaa, mutta hylkäsi Taamarin sen jälkeen. Absalom otti loukatun sisarensa asumaan taloonsa, mutta Absalom vihasi velipuoltaan Amnonia sitä lähtien. Kuningas Daavid ei rangaissut Amnonia tästä rikoksesta. 2 Sam. 13:1–22.

Absalom tappaa veljensä Amnonin ja pakenee kuningasta (2 Sam. 13. luvusta)

Kahden vuoden kuluttua tapahtui, että Absalomilla oli lammasten keritsiäiset Baal-Haazorissa, joka on Efraimin luona. Absalom kutsui sinne kaikki kuninkaan pojat. Absalom tuli kuninkaan luo ja sanoi: "Katso, palvelijallasi on lammasten keritsiäiset; jospa kuningaskin palvelijoihin tulisi palvelijansa luo." Mutta kuningas vastasi Absalomille: "Ei niin, poikani, älkäämme tulko kaikki, ettemme olisi sinulle vaivaksi." Ja vaikka Absalom pyytämällä pyysi Daavidia, ei hän kuitenkaan tahtonut mennä, vaan hyvästeli hänet. Silloin

Absalom sanoi: "Jollet itse tulekaan, salli kuitenkin veljeni Amnonin tulla meidän kanssamme." Kuningas sanoi hänelle: "Miksi juuri hänen olisi mentävä sinun kanssasi?" Mutta kun Absalom pyytämällä pyysi häntä, päästi hän Amnonin ja kaikki muut kuninkaan pojat menemään hänen kanssansa. Absalom käski palvelijoitaan ja sanoi: "Pitäkää silmällä, milloin Amnonin sydän tulee iloiseksi viinistä, ja kun minä sanon teille: 'Surmatkaa Amnon', niin tappakaa hänet älkääkä pelätkö; sillä minähän olen teitä käsenyt. Olkaa lujat ja urhoolliset." Absalomien palvelijat tekivät Amnonille, niin kuin Absalom oli käsenyt. Silloin kaikki kuninkaan pojat nousivat, istuivat kukin muulinsa selkään ja pakenivat. --

Daavid kuuli, mitä oli tapahtunut

Myöskin kuningas ja kaikki hänen palvelijansa itkivät hyvin katkerasti. Mutta Absalom oli paennut ja mennyt Gesurin kuninkaan Talmain luo. Daavid suri poikaansa kaiken aikaa. Absalom jäi Gesuriin kolmeksi vuodeksi.

Absalom palaa Jerusalemiin (Lue 2 Sam. 14. luku).

Daavid kuitenkin ikävöi poikaansa, Absalomia. Lue Raamarusta 2 Sam. 14. luku, jossa kerrotaan salajuoni, jolla Jooab sai Daavidin mielen muuttumaan niin, että hän haetti poikansa, Absalomien, takaisin Jerusalemiin. Mutta Absalom sai asua omassa talossaan, eikä hän saanut tulla kuninkaan silmien eteen. Lopulta Absalom sai kuitenkin armon ja tapasi isänsä, Daavidin.

Absalom asui neljä vuotta Jerusalemissa. Tuona aikana hän kalasti itselleen kansan suosiota. (Lue 2 Sam. 15:1-6)

Absalomien kapina onnistuu ja Daavid pakenee omaa poikaansa 2 Sam.15:7-17)

Neljän vuoden kuluttua sanoi Absalom kerran kuninkaalle: "Salli minun mennä Hebroniin täyttämään lupaus, jonka olen Herralle tehnyt. Sillä asuessani Gesurissa, Aramissa, sinun palvelijasi teki lupauksen ja sanoi: 'Jos Herra antaa minun tulla takaisin Jerusalemiin, niin minä palvelen Herraa.'" Daavid sanoi hänelle: "Mene rauhassa." Niin Absalom nousi ja meni Hebroniin. Mutta Absalom lähetti vakoojia kaikkiin Israelin sukukuntiin ja sanoi: "Kun kuulette pasunan äänen, niin sanokaa: 'Absalom on tullut kuninkaaksi Hebronissa.'" Ja Absalomien kanssa oli Jerusalemistä kutsuvieraina mennyt kaksisataa miestä, jotka menivät sinne aivan viattomina, tietämättä mitään koko asiasta. Absalom lähetti myös, sillä aikaa kun uhrasi teurasuhrejaan, noutamaan giilolaisen Ahitofelin, Daavidin neuvonantajan, hänen kaupungistaan Giilosta. Ja salaliitto vahvistui, ja yhä enemmän kansaa meni Absalomien puolelle.

Niin tultiin Daavidin luo ja ilmoitettiin: "Israelin miesten sydämet ovat kääntyneet Absalomien puolelle." Silloin Daavid sanoi kaikille palvelijoille, jotka olivat hänen luonaan Jerusalemissa: "Nouskaa, paetkaamme, sillä meillä ei ole muuta pelastusta Absalomien käsistä. Lähtekää kiiruusti, ettei hän äkkiä saavuttaisi meitä ja saattaisi onnettomuutta meille ja surmaisi kaupungin asukkaita miekan terällä." Kuningaan palvelijat vastasivat kuninkaalle: "Tehtäköön aivan niin kuin herrani, kuningas, harkitsee parhaaksi. Me olemme sinun palvelijoitasi." Kuningas lähti, ja koko hänen hovinsa seurasi häntä; kuitenkin jätti kuningas kymmenen sivuvaimoiaan jäljelle vartioimaan linnaa. Niin kuningas lähti, ja kaikki väki seurasi häntä.

Tästä välistä puuttuu 2 Sam. 15: 18–37, 16:1-23 ja 17:1-29, joissa kerrotaan erilaisista juonitteluista ja siitä, ketkä olivat kenenkin puolella.

Taistelu Daavidin ja Absalomien joukkojen välillä (2 Sam. 18:1–17.)

Daavid piti mukanaan olevan väen katselmuksen, ja asetti sille tuhannen- ja sadanpäämiehet. Sitten Daavid lähetti väen liikkeelle: yhden kolmanneksen Jooabin johdolla, toisen kolmanneksen Abisain, Serujan pojan, Jooabin veljen, johdolla ja kolmannen kolmanneksen gatilaisen Ittain johdolla. Kuningas sanoi kansalle: "Minä lähdän myös itse teidän kanssanne." Mutta kansa vastasi: "Älä lähde; sillä jos me pakenemme, ei meistä välitetä, ja jos puolet meistä saa surmansa, ei meistä silloinkaan välitetä, mutta sinä olet niin kuin kymmenen tuhatta meistä. Sen tähden on nyt parempi, että sinä olet valmiina tulemaan meille avuksi kaupungista." Niin kuningas sanoi heille: "Minä teen, minkä te hyväksi näette." Kuningas asettui portin pieleen, ja kaikki väki lähti liikkeelle sadan ja tuhannen joukkoina. Mutta kuningas käski Jooabia, Abisaita ja Ittaita ja sanoi: "Pidelkää minulle mieliksi hellävaroen nuorukaista Absalomia." Kaikki kansa kuuli, kuinka kuningas antoi kaikille päälliköille käskyn Absalomista.

Niin väki lähti kentälle Israelia vastaan, ja taistelu tapahtui Efraimin metsässä. Siellä Daavidin palvelijat voittivat Israelin väen, ja siellä oli sinä päivänä suuri mieshukka: kaksikymmentä tuhatta miestä. Ja taistelu levisi koko siihen seutuun; ja metsä söi sinä päivänä enemmän väkeä kuin miekka. Absalom sattui yhteen Daavidin palvelijain kanssa. Absalom ratsasti muulilla; ja kun muuli tuli suuren, tiheäoksaisten tammen alle, tarttui hän päästään tammeen, niin että hän jäi riippumaan taivaan ja maan välille, kun muuli juoksi pois hänen altansa. Sen näki eräs mies ja ilmoitti sen Jooabille ja sanoi: "Katso, minä näin Absalomien riippuvan tammessa." Niin Jooab sanoi miehelle, joka ilmoitti hänelle tämän: "Jos näit sen, miksi et lyönyt häntä siinä maahan?"

Minun olisi ollut annettava sinulle kymmenen hopeasekeliä ja vyö." Mutta mies vastasi Jooabille: "Vaikka käsiini punnittaisiin tuhat hopeasekeliä, en sittenkään kävisi käsiksi kuninkaan poikaan, sillä kuningas käski meidän kuullemme sinua, Absaita ja Ittaita sanoen: 'Pitäkää vaari nuorukaisesta Absalomista.' Vai kavaltaisinko minä oman henkeni? Sillä eihän mikään pysy salassa kuninkaalta, ja sinä pysyisit kyllä syrjässä." Niin Jooab sanoi: "Minä en enää kuluta aikaa sinun kanssasi." Sitten hän otti kolme keihästä käteensä ja pisti ne Absalomin rintaan, kun hän vielä eli tammessa. Kymmenen nuorta miestä, Jooabin aseenkantajaa, astui Absalomin luo, ja he löivät hänet kuoliaaksi. Sitten Jooab puhalsi pasunaan; ja väki palasi ajamasta takaa Israelia, kun Jooab pysähdytti väen. He ottivat Absalomin ja heittivät hänet metsässä suureen kuoppaan ja pystyttivät sangen suuren kiviroukkion hänen päällensä. Mutta koko Israel pakeni, kukin majallensa.

Daavid saa kuulla poikansa, Absalomin, kuolemasta (2 Sam. 18:19–33, 19:1–4.)

Ahimaas (Daavidin uskollinen kannattaja) sanoi: "Minä juoksen saattamaan kuninkaalle sen ilosanoman, että Herra on auttanut hänet hänen vihollistensa käsistä oikeuteensa." Mutta Jooab sanoi hänelle: "Tänä päivänä et ole ilosanoman saattaja; jonakin muuna päivänä saattanet ilosanoman, mutta tänä päivänä et saata ilosanomaa, sillä onhan kuninkaan poika kuollut." Sitten Jooab sanoi eräälle etiopialaiselle: "Mene ja ilmoita kuninkaalle, mitä olet nähnyt." Niin etiopialainen kumarsi Jooabille ja lähti juoksemaan. Mutta Ahimaas sanoi taas Jooabille: "Tulkoon mitä tahansa, mutta minä juoksen etiopialaisen jälkeen." Jooab sanoi: "Miksi sinä juoksisit, poikani, eihän sinulle siitä ilosanomansaattajan palkkaa tule?" "Tulkoon mitä tahansa, mutta minä juoksen." Silloin hän sanoi hänelle: "Juokse sitten." Niin Ahimaas lähti juoksemaan Lakeuden tietä ja sivuutti etiopialaisen.

Daavid istui molempien porttien välissä. Tähystäjä meni portin katolle muurin päälle; kun hän nosti silmänsä ja katseli, niin katso: mies tuli juosten yksinänsä. Tähystäjä huusi ja ilmoitti sen kuninkaalle. Niin kuningas sanoi: "Jos hän on yksin, niin hänellä on ilosanoma." Hän tuli yhä lähemmäksi. Sitten tähystäjä näki toisen miehen tulevan juosten; ja hän huusi porttiin sanoen: "Minä näen vielä toisen miehen tulevan juosten yksinänsä." Kuningas sanoi: "Sekin saattaa ilosanomaa." Tähystäjä sanoi: "Sen ensimmäisen juoksu näyttää minusta Ahimaasin juoksulta." Niin kuningas sanoi: "Se on hyvä mies; hän tulee hyviä sanomia tuoden." Ahimaas huusi ja sanoi kuninkaalle: "Rauha!" Sitten hän kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen ja sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi, joka on antanut sinun käsiisi ne miehet, jotka nostivat kätensä herrani, kuningasta, vastaan." Niin kuningas kysyi: "Voiko

nuorukainen Absalom hyvin?" Ahimaas vastasi: "Minä näin suuren väkijoukon, kun kuninkaan palvelija Jooab lähetti minut; mutta en tiedä, mitä se oli." Kuningas sanoi: "Astu syrjään ja asetu sinne." Niin hän astui syrjään ja jäi seisomaan sinne. Etiopialainen tuli perille, ja etiopialainen sanoi: "Ilosanoma herralleni, kuninkaalle: Herra on tänä päivänä auttanut sinut oikeutesi kaikkien niiden käsistä, jotka ovat nousseet sinua vastaan." Kuningas kysyi etiopialaiselta: "Voiko nuorukainen Absalom hyvin?" Etiopialainen vastasi: "Käyköön herrani kuninkaan vihollisille ja kaikille, jotka nousevat sinua vastaan tehdäkseen sinulle pahaa, niin kuin on käynyt sille nuorukaiselle." Kuningas tuli kovin järkytetyksi, nousi portin päällä olevaan yläsaliin ja itki. Mennessänsä hän huusi näin: "Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom! Jospa minä olisin kuollut sinun sijastasi! Absalom, poikani, oma poikani!"

Jooabille ilmoitettiin: "Katso, kuningas itkee ja suree Absalomia." Voitto muuttui sinä päivänä suruksi kaikelle kansalle, koska kansa sinä päivänä kuuli sanottavan, että kuningas oli murheissaan poikansa tähden. Kansa tuli sinä päivänä kaupunkiin ikään kuin varkain, niin kuin tulee varkain väki, joka on häväissyt itsensä pakenemalla taistelusta. Mutta kuningas oli peittänyt kasvonsa, ja hän huusi kovalla äänellä: "Poikani Absalom! Absalom, poikani, oma poikani!"

3. Kertomuksen keskeinen

Tämä kertomus on tietysti historiallinen tosikertomus, mutta se kertoo meille myös Jumalan rakkaudesta.

Absalomilla ei ollut oikeutta kostaa veljelleen, vaikka tämä oli tehnyt väärin ja tietysti jo viides käsky kieltää toisen hengen riistämisen. (Samoin ns. kunniamurhat ovat väärin). Mutta isä, Daavid, rakasti poikaansa, Absalomia, vaikka tämä oli tehnyt pahaa.

Vaikka Absalom oli saanut armon isältään, hän ryhtyi määrätietoisesti ja suunnitelmallisesti vallankaappausyritykseen isäänsä eli kuningasta vastaan. Kaappaus oli Daavidille todellinen uhka, sillä Daavidin täytyi paeta poikaansa Jerusalemissa. Mutta mitä teki isä? Hän halusi yhä pelastaa poikansa. "Pidelkää minulle mieliksi hellävaroen nuorukaista Absalomia."

Tässä on meille kuvaus Jumalan rakkaudesta. Jumala vihaa syntiä, mutta rakastaa syntisiä. Ja vaikka me teemme kaikkea pahaa Isäämme kohtaan, hän on aina valmis antamaan meille anteeksi. Hän haluaa pelastaa kaikki.

Kun Absalom oli saanut surmansa, isä suri poikaansa: "Kuningas tuli kovin järkytetyksi, nousi portin päällä olevaan yläsaliin ja itki. Ja mennessänsä hän huusi näin: "Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom! Jospa minä olisin kuollut sinun sijastasi! Absalom, poikani, oma poikani!" 2 Sam. 18:33. Jumala käski profeetta Hesekielin sanoa Israelin heimolle. "Sano heille: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta teiltänne; ja minkä tähden te kuolisitte, Israelin heimo!" Hes. 33:11.

Room. 12:14–21

"Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkääkä kirotko. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. Olkaa keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mieliteköt, vaan tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itse mielestänne viisaita. Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako. Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä. Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: "Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra." Vaan "jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehdessä sinä kokoat tulusia hiiliä hänen päänsä päälle." Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä."

Profeetta Naatan oli sanonut Daavidille kovat sanat, kun Daavid oli tehnyt syntiä: "Näin sanoo Herra: Minä nostatan sinulle onnettomuuden sinun omasta perheestäsi, ja silmiesi edessä minä otan sinun vaimosi ja annan heidät toiselle, ja hän on makaava sinun vaimojesi kanssa tämän auringon nähden. Sillä sinä olet tehnyt tekosi salassa, mutta minä teen tämän koko Israelin ja auringon nähden." Nyt nämä sanat olivat käyneet toteen.

4. Muita vastaavia kertomuksia Raamatussa

Myös Daavidin toinen poika, Adonia, yritti päästä kuninkaaksi Daavidin jälkeen. Siitä kuulemme ensi viikolla.

5. Opeteltava Raamatun lause

Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.
Ps. 103:13.

6. Lauluehdotus VK 330 (UVK 389)

Jumalan haltuun anna sun ties ja tarpeesi
ja etehensä kannan sun surus, murheesi.
Hän, joka sinut loi, elämän sulle soi.
Sun tarpees kaikki tietää, sua auttaa, tahtoo, voi.

Lujasti mielees paina ja pidä muistossas:
On armon Herra aina lapsilleen laupias.
Hän uskovaisiaan ei heitä milloinkaan,
vaan murheen heistä kantaa ja holhoo ainiaan.

Sä Herran tietä kulje vakaana uskossa.
Sun sudämesi sulje maailman himoilta.
Ja Armahtajaasi sä luota alati.
Jos mitkä vaiheet kohtaa sua elämässäsi.

Sanat A. Oilen k.1722 - K. von Essen k. 1867, sävel ruotsalainen 1800-luvulta

7. Tehtäviä / kysymyksiä

8. Muuta huomioon otettavaa

Voimme yhä lukea, mitä Daavid kirjoitti paetessaan poikaansa, Absalomia.

Psalmi 3

Daavidin virsi, hänen paetessaan poikaansa Absalomia.
Herra, kuinka paljon minulla on vihollisia, paljon niitä, jotka nousevat minua vastaan! Monet sanovat minusta: "Ei ole hänellä pelastusta Jumalassa." Sela.

Mutta sinä, Herra, olet minun kilpeni, sinä olet minun kunniani, sinä kohotat minun pääni. Ääneeni minä huudan Herraa, ja hän vastaa minulle pyhältä vuoreltansa. Sela.

Minä käyn levolle ja nukun; minä herään, sillä Herra minua tukee. En pelkää kymmentuhantista joukkoa, joka asettuu yltympäri minua vastaan. Nouse, Herra, pelasta minut, minun Jumalani! Sillä sinä lyöt poskelle kaikkia minun vihollisiani, sinä murskaat jumalattomain hampaat. Herrassa on pelastus; sinun siunauksesi tulkoon sinun kansallesi. Sela.

22.2.2015

